

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Jeg er kun det skøre Kar

Citation: Drachmann, Holger: "Jeg er kun det skøre Kar", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid54407/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

At skæmte, skønt aarle paa Dagen.
 Jeg synger jo selv, naar det gælder;
 Nu tog jeg mit Regnebræt heller:
 Men det gør slet intet til Sagen! —

Hr. Vært, I skænked mig Drikke,
 I rakte mig Sulet dertil;
 Med min Vise betale jeg vil,
 Saa er Iarende Svendes Skikke.
 Ædelstene er mine Blikke,
 Staalet mit Mod,
 Guld mit sunde Blod;
 Og andet ejer jeg ikke!

Jeg er kun det skøre Kar.

Jeg er kun det skøre Kar,
 Kig ej saa paa Glasset,
 Navne, Ridser og alskens Tant
 Staar i Krystallen kradset.
 Er kun Vinen, som gemmes derinde, god.
 Saa lad Glasset staa paa en vaklende Fod,
 Er kun Indholdet lifligt at smage,
 Saa lad Formen have sin Hage! —

Hvorfor, Venner, veje mig bestandig
 Paa en Vægt med fine Decimaler!
 Er jer Regning gjort, nuvel, hvad fandt I?
 Eders egne Mangler,
 Kødets fælles Kvaler.
 Venner, gaa til Side,
 Læg jer Griffel væk;
 Tag mig paa det vide
 Som et Hav, i store, aabne Træk.

Glæd Jer ved den Sol, som paa mig brænder,
 Jeg har ikke tændt den selv, desbedre
 Kan jeg prise Varmen, kære Venner.
 Solen over Havet
 Kan jeg trøstigt hædre;
 Jeg har Ret at glæde
 Mig, naar paa min Strand
 Over Saltets Væde
 Funker falde fra den høje Brand.